

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **por. Mgr. E. M.**
bytem
právně zastoupena Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
se sídlem třída Přátelství 1960, Písek
proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy**
se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017, č. 527/2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá přezkumu rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 19. 6. 2017, č. 527/2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu (dále jen „*služební funkcionář*“) ve věcech služebního poměru ze dne 5. 5. 2015, č. 1007/2015 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil. Zároveň žalovaný žalobkyni nepřiznal nárok na náhradu nákladů řízení.
2. Prvostupňovým rozhodnutím služební funkcionář rozhodl podle § 117 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon č. 361/2003 Sb.*“) tak, že dnem 1. 6. 2015 přísluší žalobkyni: základní tarif zvýšený o 10 % ze 7. tarifní třídy a stanoveného 6. tarifního stupně ve výši 28.870 Kč měsíčně. Ostatní složky služebního příjmu, které se nemění: zvláštní příplatek dle § 120 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. ve výši 3.600 Kč, osobní příplatek dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. ve výši 2.530 Kč. Celkově tedy žalobkyni náleží služební příjem ve výši 35.000 Kč měsíčně.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dle § 117 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. po zohlednění doby praxe žalobkyně, získané odsloužením 15 let služby u policejního sboru, což vedlo k povinnosti služebního funkcionáře zařadit žalobkyni do vyššího tarifního stupně dle nařízení vlády č. 227/2014 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2015, v rozhodném znění.
4. Podle žalovaného bylo z odvolání zřejmé, že žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí kvůli výši osobního příplatku. Žalovaný poukázal na to, že osobní příplatek uvedený v prvostupňovém rozhodnutí je dosud platný, ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo pouze stanoveno, že se nemění ostatní složky služebního příjmu a to včetně osobního příplatku.
5. Žalovaný shrnul, že řízení bylo přerušeno do nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 – 55. Poté uvedl, že osobní příplatek ve výši 2.100 Kč měsíčně, který pobírala žalobkyně na předchozím zařazení vrchní inspektor na odboru služby dopravní policie, jí nebyl po ustanovení na nové služební místo komisaře rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009 od 1. 5. 2009 samostatně přiznán. Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 byl žalobkyni od 1. 12. 2009 přiznán osobní příplatek ve výši 1.500 Kč měsíčně. Vycházejí z právního názoru vysloveného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 – 55, pak žalovaný uzavřel, že v období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 náležel žalobkyni osobní příplatek ve výši 2.100 Kč měsíčně (neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje:

pouhým odvoláním a ustanovením na jiné místo žalobkyni nárok na dosavadní osobní příplatek nezanikl a nebyl tím ani dotčen), avšak v období od 1. 12. 2009 náležel žalobkyni osobní příplatek již pouze ve výši 1.500 Kč měsíčně (neboť oproti předchozímu stavu bylo rozhodnuto o změně výše osobního příplatku).

III. Žaloba

6. Žalobkyně v žalobě namítla, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nesprávně jej posoudil, že je napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru a že žalovaný porušil procesní předpisy, přičemž tato porušení měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.
7. Žalobkyně konkrétně namítla, že
 - (i) rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, jí byl zvýšen osobní příplatek na výši 2.100 Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobkyně plní služební úkoly v mimořádném rozsahu i nad rámec běžného výkonu služby,
 - (ii) rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, byla ke dni 30. 4. 2009 odvolána ze služebního místa vrchního inspektora a ke dni 1. 5. 2009 byla ustanovena na služební místo komisaře Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, náměstka ředitele krajského ředitelství pro vnější službu, Integrovaného operačního střediska s místem působnosti Praha, zároveň byla jmenována do služební hodnosti komisaře a bylo jí uděleno hodnostní označení poručíka. Tímto rozhodnutím nebylo rozhodnuto o osobním příplatku žalobkyně, nebyl odejmut ani změněn, v rozhodnutí nebyl ani zmíněn, a
 - (iii) rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, jí byl od 1. 12. 2009 přiznán osobní příplatek ve výši 1.500 Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobkyně plní úkoly v mimořádné kvalitě a že po zapojení do činnosti Integrovaného operačního střediska v krátké době zvládla všechny činnosti potřebné při operačním řízení hlídek a policistů v přímém výkonu služby.
8. Podle názoru žalobkyně je tak třeba posledně uvedené rozhodnutí vykládat tak, že jí byl již přiznaný osobní příplatek ve výši 2.100 Kč zvýšen o 1.500 Kč na částku 3.600 Kč měsíčně. O tom podle žalobkyně svědčilo, že rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009 nebyl osobní příplatek nijak dotčen a že zvýšený příplatek o částku 1.500 Kč byl přiznán jako odměna, což vyplývá z kladného hodnocení žalobkyně v odůvodnění, přičemž nelze odměnit snížením příplatku. V tomto ohledu žalobkyně nesouhlasila s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 – 55.
9. Žalobkyně v návaznosti na předchozí uvedla, že pokud rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014 došlo ke zvýšení osobního příplatku na částku 2.530 Kč měsíčně, proti tomuto rozhodnutí podala odvolání. Z ustanovení § 122 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. je podle žalobkyně zřejmé, za jakých podmínek nárok na osobní příplatek vzniká, mění se či zaniká, přičemž podmínky stanovené tímto ustanovením nebyly naplněny, a proto nedošlo k odebrání příplatku při ustanovení na jiné služební místo.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Když služební funkcionář nerozhodl o osobním příplatku a zároveň nedošlo k vyplacení osobního příplatku, jde o jednání v rozporu se zákonem. Proti tomu se tedy žalobkyně ohradila, přičemž z procesní opatrnosti podala odvolání i proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014, když měla za to, že při navýšení osobního příplatku bylo vycházeno z nesprávné částky 2.030 Kč.

10. Žalobkyně shrnula, že v daném případě nešlo o odejmutí, ale o zvýšení osobního příplatku a že zákon neumožňuje služebnímu funkcionáři odejmout osobní příplatek v případě převedení na jiné služební místo automaticky bez rozhodnutí. Ohledně nesprávného právního názoru žalovaného žalobkyně obsáhle citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014 – 46 a uvedla, že závěry služebního funkcionáře a žalovaného jsou v rozporu s argumentací NSS.
11. Podle názoru žalobkyně bylo napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože z něj není patrné, jaké skutečnosti obsažené ve spise vzal žalovaný za prokázané, z jakých důkazů obsažených ve spisu vycházel (podle žalobkyně chybí ve spisu správní rozhodnutí z roku 2009, na které žalovaný odkazuje) a na základě jakých skutečností a úvah žalovaný došel k vypořádání námitek žalobkyně. Žalovaný podle žalobkyně pouze odkazuje na závěry, aniž by jim předcházely logické úvahy a vysvětlení. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51.
12. Žalobkyně doplnila, že byla porušena povinnost seznámit účastníka řízení s podklady rozhodnutí v prvním stupni, což však napravil žalovaný v odvolacím řízení. Žalovaný se podle názoru žalobkyně nezabývá dodržováním práv příslušníků a vlastních zákonných povinností.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nepodala proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009 ani proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 odvolání. Žalovaný uvedl, že žádostí ze dne 22. 5. 2014 se žalobkyně domáhala doplacení osobního příplatku za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 a od 1. 12. 2009 do 30. 4. 2014, a to včetně souvisejících nároků jako je např. doplacení náhrady mzdy za dovolenou a úrok z prodlení. Žalobkyně tedy podle žalovaného fakticky brojí proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, které nabylo právní moci dne 25. 5. 2009, a proti kterému žalobkyně nepodala odvolání. Žaloba je proto podle žalovaného nepřijatelná. Žalobkyně pak podle žalovaného mylně přičítá k osobnímu příplatku ve výši 2.100 Kč měsíčně i příplatek nově stanovený rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 ve výši 1.500 Kč.
14. Žalovaný zdůraznil, že § 122 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. nestanoví, že by měl být osobní příplatek zachován a že z mezery v zákoně nelze odvodit zachování přiznaného osobního příplatku. Žalovaný je pak názoru, že žalobkyně nesprávně pochopila navýšení osobního příplatku o 500 Kč z částky 2.030 Kč rozhodnutím služebního funkcionáře ze

Shodu s prvopisem potvrzuje:

dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014. Žalovaný uvedl, že přiznání osobního příplatku při ustanovení na nové služební místo je zcela v kompetenci služebního funkcionáře, že na přiznání osobního příplatku není právní nárok a že nelze vyvozovat porušení zákona při nepřiznání osobního příplatku v souvislosti s ustanovením na jiné služební místo s odlišnou náplní práce, jinou služební hodností a jinou třídou. Skutečnost, že policista vykonával službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu na původním místě, neznamená, že tomu tak bude i na místě novém. Z § 122 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. podle žalovaného vyplývá nenárokovost osobního příplatku v případě stanovení služebního příjmu při ustanovení na nové služební místo, když se všechny složky příjmu stanovují nově ve vztahu k danému služebnímu místu. V daném případě tak podle žalovaného nedošlo k odejmutí osobního příplatku, o němž by bylo řádně rozhodnuto, ale toliko k jeho nepřiznání, neboť činnosti na původním služebním místě vrchního inspektora v odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod jsou odlišné od činností, které žalobkyně vykonává na služebním místě komisaře Integrovaného operačního střediska.

15. Nedůvodnost žaloby byla podle žalovaného zřejmá i z toho, že o předmětu žádosti žalobkyně o doplacení osobního příplatku bylo rozhodnuto již pravomocnými rozhodnutími č. 2423/2009, č. 5282/2009 a navazujícími rozhodnutími, kterými byl osobní příplatek následně zvyšován. Žalovaný měl za to, že závěry rozsudku NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014 – 46, na nyní posuzovanou věc nedopadají. Žalovaný podotkl, že původně přiznaný příplatek ve výši 2.100 Kč měsíčně vycházel z konkrétního nadstandardního plnění na konkrétním služebním místě za určitých podmínek a nelze dovozovat, že by měl být zachován i při přechodu na jiné služební místo, kde žalobkyně vykonává jinou činnost za jiných podmínek výkonu služby. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí vycházelo pouze ze zákona a nebylo třeba dalšího odůvodnění či hodnocení důkazů, neboť z žádných dalších důkazů či podkladů rozhodnutí nevycházelo.
16. Žalovaný uvedl, že v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015–55, byl žalobkyni rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 7. 2017 č. 756/2017 doplacen osobní příplatek ve výši 14.700 Kč za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009. Námitky stran výše osobního příplatku jsou podle názoru žalovaného vypořádány uvedeným rozsudkem.
17. Žalobkyně na vyjádření žalovaného k žalobě již nereagovala.

V. Jednání ve věci

18. Ve věci se konalo jednání dne 21. 7. 2020. Na něm oba účastníci setrvali na svém dosavadním procesním postoji.
19. Městský soud provedl důkaz rozhodnutími náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, ze dne 27. 12. 2013, č. 5378/2013, ze dne 30. 9. 2014 č. 5829/2014, ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

20. Městský soud neprovedl navrhované důkazy odvoláním žalobkyně ze dne 4. 11. 2016 a vyjádřením žalobkyně ze dne 11. 5. 2017, neboť tyto podklady se vztahovaly k odvolacímu řízení proti rozhodnutí o stanovení osobního příplatku ve výši 2.530 Kč ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014 resp. proti rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014. Argumenty žalobkyně v uvedených podáních se vypořádal městský soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015 – 51 (viz body 34 - 38) a později Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 As 416/2018 – 52 (viz body 27 - 29). Pro projednávanou věc tak městský soud tyto důkazy již neshledal relevantní.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Městský soud předem vlastního posouzení konstatuje, že správním orgánem rozhodujícím ve věcech služebního poměru příslušníka bezpečnostního ozbrojeného sboru je služební funkcionář, nikoli útvar, u něhož je přiřazen (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61). Byť žalobkyně označila za žalovaného krajské ředitelství, v řízení o žalobě je žalovaný určen zákonem dle § 69 s. ř. s. jako správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Jelikož se nejedná o vadu, která by bránila projednání podané žaloby či vyžadovala zvláštní odstranění, městský soud pouze upravil označení žalovaného, kterým je v nyní posuzované věci ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.
23. Městský soud neshledal žalobu nepřipustnou z toho důvodu, pokud by žalobkyně fakticky brojila proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, jak namítl žalovaný. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 59/2019 – 47 vyložil, že „[...] *hodnocení žalobních námitek z hlediska rozsahu zásahu napadeného rozhodnutí do práv stěžovatelky spadá do posouzení důvodnosti žaloby, nikoliv její přípustnosti. Posouzení, zda se stěžovatelka mohla domáhat nároku na původní osobní příplatek v rámci řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, nemohl městský soud učinit již ve fázi hodnocení přípustnosti návrhu, ale až při věcném přezkumu napadeného rozhodnutí.*“ Pokud by tedy žalobkyně svými námitkami fakticky i brojila proti jinému než napadenému rozhodnutí, nejednalo by se o důvod pro odmítnutí žaloby pro nepřipustnost, ale o důvod pro zamítnutí žaloby proti napadenému rozhodnutí.
24. S ohledem na výše uvedené závěry citovaného rozsudku NSS, městský soud považoval žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí za věcně projednatelnou. Dospěl však k závěru, že žaloba není důvodná.
25. V nyní řešeném případě žalobkyně směřovala podanou žalobu proti rozhodnutí, kterým služební funkcionář žalobkyni v návaznosti na dosažení stanovené doby praxe a tím splnění podmínek pro zařazení do vyššího tarifního stupně nově stanovil, jaká jí přísluší výše základního tarifu počínaje dnem 1. 6. 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

26. Žalobkyně svými žalobními námitkami zjevně novou výši základního tarifu nijak nezpochybňuje. Jádrem své argumentace žalobkyně směřuje toliko proti výši osobního příplatku. Prvostupňovým rozhodnutím byl však v ostatních složkách služebního příjmu žalobkyně již jen konstatován existující právní stav založený (tj. i pokud se osobního příplatku týká) rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým byl žalobkyni na novém služebním místě přiznán dnem 1. 12. 2009 osobní příplatek ve výši 1.500 Kč měsíčně, resp. pozdějším rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, kterým služební funkcionář žalobkyni dnem 1. 10. 2014 zvýšil dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. osobní příplatek na 2.530 Kč.
27. Pokud tedy služební funkcionář ve výroku prvostupňového rozhodnutí rovněž uvedl ostatní složky služebního příjmu žalobkyně, včetně částky osobního příplatku 2.530 Kč, výši těchto složek služebního příjmu toliko deklaroval (konstatoval) na základě dříve vydaných rozhodnutí (pravomocných rozhodnutí), nijak ji nově nestanovil. O těchto ostatních složkách služebního příjmu žalobkyně nebylo tedy právně ani fakticky rozhodnuto nyní zpochybňovanými rozhodnutími obou stupňů.
28. Městský soud přitom nezjistil (a ani žalobkyně tímto směrem nevedla svou žalobní argumentaci), že by služební funkcionář v rámci deklarace těchto dalších složek služebního příjmu, především tedy osobního příplatku, odhlédl od závěrů či postupoval v rozporu se závěry plynoucími z rozhodnutí služebního funkcionáře o osobním příplatku žalobkyně ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 a ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014.
29. Městský soud připomíná, že žalobkyni předestřenými otázkami se meritorně zabýval v jiných svých rozsudcích ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 - 55 a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015 - 51, kde soud žalobkyni přisvědčil v jejích námitkách stran kontinuity osobního příplatku v období od 1. 5. 2009 do 1. 12. 2009 na straně jedné (tj. že v tomto období žalobkyni náležel osobní příplatek ve výši 2.100 Kč), a kde současně ve vztahu ke zbývajícím částem nároku za období po 1. 12. 2009 vyložil, že po změně výše osobního příplatku žalobkyni nenáležel osobní příplatek ve výši 2.100 + 1.500 Kč, ale toliko ve výši 1.500 Kč. Městský soud v posledně citovaném rozsudku současně uzavřel, že se žalobkyně měla bránit již proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým jí byl reálně snížen osobní příplatek z 2.100 Kč na 1.500 Kč, neboť právě tímto rozhodnutím bylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv. Městský soud dodává, že tento právní názor potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 As 416/2018 - 52. Pro úplnost pak městský soud doplňuje, že z těchto závěrů vycházel i v další právně a skutkově obdobné věci žalobkyně vedené pod sp. zn. 10 Ad 11/2015, v níž žalobu žalobkyně neshledal důvodnou (rozsudek městského soudu ze dne 26. 9. 2014 později potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 5. 2020, č. j. 1 As 374/2019 - 66).
30. Městský soud přitom ani v nyní posuzovaném případě neshledal důvod se odchýlovat od závěrů vyslovených v uvedených rozsudcích, na něž pro větší stručnost odkazuje, a zdůrazňuje stěžejní moment věci, tj. že pokud se žalobkyně proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 o snížení příplatku na 1.500 Kč nebránila ať již ve správním řízení nebo později v řízení soudním správním, nelze již tuto nečinnost dodatečně zhojit v rámci řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje:

ten výši osobního příplatku nijak nestanovil. Podle městského soudu tedy nelze původní procesní nečinnost žalobkyně v roce 2009 zhojit pozdější aktivní obranou proti aktu, kterým byla žalobkyni o 6 let později stanovena pouze výše základního tarifu a konstatována nijak nezměněná výše osobního příplatku, přiznaná předchozími pravomocnými rozhodnutími služebního funkcionáře, nadanými presumpcí správnosti.

31. Nejvyšší správní soud k tomu právě v rozsudku ze dne 20. 5. 2020, č. j. 1 As 374/2019 – 66, vyložil, že: „pokud se stěžovatelka domnívala, že došlo k nezákonnému snížení dříve přiznaného osobního příplatku, stalo se tak již těmito předchozími rozhodnutími. Proti prvnímu rozhodnutí se však stěžovatelka odvoláním nebránila vůbec. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stěžovatelka měla odvoláním brojít již proti tomuto rozhodnutí; v odvolání mohla namítat, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, když jí je na jednu stranu přiznáván osobní příplatek za mimořádné zásluhy, na straně druhé je fakticky snižován. Proti druhému zmiňovanému rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání a následně i žalobu, o níž městský soud rozhodl rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015 - 51. V něm dal městský soud stěžovatelce za pravdu, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nezaniká jeho nárok na osobní příplatek již přiznaný. Ke změnám osobního příplatku dochází jen na základě rozhodování dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Vyjádřil se také k povaze prvního rozhodnutí. Byť se dle městského soudu mělo jednat o odměnu za kvalitní službu, reálně došlo ke snížení osobního příplatku, neboť tím došlo k odstranění rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009. Náměstek ředitele očividně dosud vycházel ze závěrů o diskontinuitě osobního příplatku, tedy když stěžovatelka nastoupila na nové služební místo, hleděl na ni tak, jako by žádný osobní příplatek neměla. Ačkoli takový postup byl nesprávný, stěžovatelka nepodala proti tomuto rozhodnutí žádný opravný prostředek, jedná se tedy o pravomocné rozhodnutí, jemuž svědčí presumpce správnosti. Ve vztahu k druhému rozhodnutí pak městský soud zdůraznil, že osobní příplatek je možné jako každé jiné právo přiznat pouze jednou - vydání druhého rozhodnutí, které by mělo existovat souběžně s rozhodnutím prvním, brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. To však nevylučuje změny ve věci osobního příplatku, ke kterým dochází vždy na podkladě § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Tento rozsudek městského soudu byl napaden kasační stížností vedenou pod sp. zn. 9 As 416/2018, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl zamítavým rozsudkem ze dne 14. 5. 2020. V něm dospěl k právním závěrům obdobným těm, které jsou uvedené shora.“
32. Za uvedených okolností se proto městský soud nemohl zabývat argumentací, kterou žalobkyně fakticky brojila toliko proti výši osobního příplatku s tím, že jí byl rozhodnutím služebního funkcionáře v rozporu se zákonem osobní příplatek protiprávně snížen. V tomto ohledu se tak žalobní námitky, uplatněné v podané žalobě, fakticky věcně mívají s rozhodovacími důvody, na nichž jsou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí založena, a žaloba proto nemohla být shledána důvodnou.
33. K obecným námitkám, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně jej posoudil, že je napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru žalovaného a že žalovaný porušil procesní předpisy, přičemž tato porušení mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, městský soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu, přísně ovládající tento typ soudního řízení, správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje:

kteřé považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Pokud se tedy žalobkyně v tomto směru omezila na uvedená paušální a blíže nerozvedená tvrzení, nezbylo městskému soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že městský soud v napadeném či prvostupňovém rozhodnutí a jím předcházejícímu řízení takové vady neshledal.

34. Městský soud nepřisvědčil ani relativně konkrétnější námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že není patrné, jaké skutečnosti obsažené ve spise vzal žalovaný za prokázané, z jakých důkazů obsažených ve spisu vycházel a na základě jakých skutečností a úvah žalovaný došel k vypořádání námitek žalobkyně.
35. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99 či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
36. Dle městského soudu však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

37. Služební funkcionář rozhodoval prvostupňovým rozhodnutím toliko o zvýšení základního tarifu v důsledku získání doby praxe, která vedla k zařazení žalobkyně do vyššího tarifního stupně. V tomto ohledu bylo rozhodující jediné skutkové zjištění, a to že žalobkyně odsloužila u policejního sboru 15 let služby, což žalovaný uvedl na str. 3 napadeného rozhodnutí. Lze si jistě představit, že by žalovaný toto skutkové zjištění podrobněji vysvětlil, např. že by uvedl, od kdy a kde žalobkyně sloužila, jakým aktem byla přijata do služebního poměru apod. Avšak vzhledem k tomu, že se jednalo o změnu ve prospěch žalobkyně, že žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí tuto skutečnost nijak nezpochybňovala (ostatně ji nezpochybňuje ani v žalobě), je městský soud toho názoru, že absenci podrobnějšího odůvodnění nelze považovat za vadu, která by mohla odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí. Uvedené skutkový závěr pak má oporu ve správním spisu, a to v úředním záznamu ze dne 22. 6. 2015, č. j. KPRA-241182-7/ČJ-2015-0000OP-ODV, jehož přílohou je tabulku s rozpisem doby praxe žalobkyně ze systému EKIS (list č. 15 správního spisu).
38. Pokud jde o vypořádání odvolacích námitek žalobkyně, z odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí je patrné, že námitky žalobkyně zpochybňovaly pouze právní posouzení věci, a to pouze ve vztahu k výši osobního příplatku (obsahově v zásadě shodně jako v žalobě). Na tom dle městského soudu nic nemění skutečnost, že žalobkyně sice v odvolání obecně namítla, že služební funkcionář nezjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a že vycházel ze skutečností, které nemají oporu ve spisu, avšak tyto námitky v odvolání ani dodatečně nijak blíže neodůvodnila, neoznačila chybějící nezjištěné skutečnosti a nenavrhla doplnění dokazování.
39. K vypořádání námitek žalobkyně ohledně výše osobního příplatku žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 – 55, a citoval z něj relevantní právní závěry, které dostatečně vyvrací odvolací námitky žalobkyně. V tomto ohledu tedy žalovaný nevycházel z žádných důkazů, protože jich nebylo třeba. Z tohoto důvodu pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí jejich uvedení absentuje, což však dle městského soudu nemůže představovat vadu rozhodnutí.
40. Pokud jde o námitku, že ve správním spisu chybí relevantní správní rozhodnutí z roku 2009, městský soud připomíná, že ne každý chybějící podklad ve správním spisu vede automaticky ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. NSS v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 8 As 53/2012 – 46 dovodil, že: „[k]rajský soud nemohl bez dalšího zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, ale měl jej s případnou opakovanou výzvou poučit o následcích, které by neuposlechnutím této výzvy mohly nastat nebo i uložit sankci za neuposlechnutí výzvy soudu podle § 44 s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2006, čj. 6 As 33/2006 – 92, č. 1013/2007 Sb. NSS). Uvedené platí také tehdy, pokud správní spis byl předložen, ale je na první pohled zřejmé, že neobsahuje veškeré důkazy a listiny, které žalovaný uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí a vychází z nich a které tudíž s největší pravděpodobností existují (viz rozsudky ze dne 15. 5. 2007, čj. 2 Afs 90/2006 – 79, nebo ze dne 9. 10. 2008, čj. 9 Afs 25/2008 – 44). Teprve pokud žalovaný nepředloží chybějící podkladové listiny přes popsanou výzvu a poučení, přivodí si újmu v řízení sám a musí nést důsledky svého konání, resp. nekonání, které mohou spočívat ve zrušení jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (viz rozsudek čj. 3 As 6/2004 – 105).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Naopak nevyzve-li soud žalovaného k doplnění správního spisu, poruší ve vztahu k žalovanému poučovací povinnost stanovenou v § 36 odst. 1 s. ř. s.“

41. I v posuzovaném případě je nepochybné, že předmětná rozhodnutí z roku 2009, kterými žalobkyně zřejmě mínila rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009 a ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, existují. Žalovanému jsou známy z úřední činnosti, samotná žalobkyně na ně rovněž odkazuje, jejich existence a obsah tak žalobkyni musely být známy, což vyplývá i z obsahu samotné žaloby. Městský soud přesto ověřil, že uvedená rozhodnutí skutečně nejsou součástí předloženého správního spisu, následně proto vyzval žalovaného k doložení těchto rozhodnutí a žalovaný všechna výše uvedená požadovaná rozhodnutí doložil. Jejich obsah poté odpovídá již výše oběma tvrzeným skutečnostem o průběhu postupného stanovování osobního příplatku žalobkyně. S ohledem na to městský soud neshledal u napadeného rozhodnutí (popř. prvostupňového rozhodnutí) vadu nepřezkoumatelnosti v tom, že součástí správního spisu nebyla předmětná rozhodnutí z roku 2009.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl v řízení procesní úspěch, městský soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by mu vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 21. července 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: